

DÉKÁNY DÁVID

Passzív

A holttestre megint egy kutyasétáltató talált rá.
Ezért járok én is az ártéri erdőbe –
néhány településsel feljebb
hátha leugrott valaki egy hídról, és idáig sodorta a víz.

A tegnapi üzenetedet épp elégszer olvastam.
Már csak vizsgálom, mint egy halottkém.
Túl passzív a mondatszerkezet,
pedig azt csinálhatott volna velem, amit akar.
Gyorsabb és egyszerűbb lenne egy felszólító,
de még inkább egy parancsoló móddal,
mint ezekkel a végső stádiumos, szenvedő igékkal.

Ennyire észrevétlenül és magyarázat nélkül, ahogy most én,
csak öngyújtók, ékszerek
és a kertvárosok háziállatai szoktak elveszni.

Naplemente után, a töltés oldalánál
kóbor fosztóképzők csaholása hallatszik.
Falkába gyűlnek a füstfehér ég alatt,
és szétmarcangolnak, darabokra tépnek mindent,
amit még válaszként lehetne írni.

#191970

Tizenhatos számrendszerben
bármilyen szín, árnyalat
leírható egy hatjegyű kóddal.

191970
– éjkék, angolul *midnightblue*,

mert nevek nélkül nem maradna
mentségünk a matematikával szemben,
és gondolom, a kitaláló szerint
éjfélkor valami, mondjuk az ég
épp ilyen színű.

De a lakótelep fölött legutóbb is vörös volt,
és egyszerre villantak fel a panelházak ablakai,
ahol ugyanazt a műsort nézték.

Nyugat felé kéne menni – mondtam.
Menekülni a napfelkelte elől, körbe a bolygón,
mindig csak az éjszakában.
De te már indultál, mert
el kellett érned az utolsó buszt haza.

191970

– ilyen színű tintával írtad a karomra a számodat.
Hagytam lekopni, és nem mentettem el a telefonomba.
Tudom fejből.

Az antilop

Összemegy minden a hidegben,
a villanyvezetékek feszesebbek,
kisebb az emberi test is,
a távolságok megnőnek,
üresebb a város.

Egy hete a besötétített szobában, villanyfényben élek.
Most is azt hittem, hogy esik, pedig csak olvad.
Azt sem tudtam, hogy havazott.

Ha felhúznám a redőnyt,
olyan hangja lenne, mint a közepes méretű állatok szárnycsapásainak,
mintha elijesztettem volna néhány madarat,
akik eddig az ablakpárkányon gubbasztottak.

Tegnap becsöngetett a vízóra-leolvasó
az éves elszámolás miatt,
kinyitottam, köszöntem,
és megijedtem a saját hangomtól.
Egy hét után először szólaltam meg.

Megdicsérte a preparált antilopfejet a konyhában.
Elmeséltem a történetét,
hogy dédanyám lőtte, a második világháborúban, Budapesten,
mikor a gondozók már nem törődtek a félig lebombázott állatkerttel,
így a környékbeli éhezők egy teljes hétig jóllaktak
az addig életben maradt példányokkal.

Minden nap elhallgatott néhány faj.
Minden nap üresebb lett az állatkert egy-egy nyerítéssel,
bömböléssel, vijjogással, makogással, huhogással, rőfögéssel
– a papagájok ricsaja volt az utolsó.

Mint aki nem hirtelen, egyik pillanatról a másikra,
hanem lassan, szavanként némul meg,
egyenként felejtve el mindent, amit addig megtanult.
A rokonairól mesél,
mert a családtagok nevei voltak az első szavak, amiket kimondott,
egyévesen, fel is vették videóra, azokra még emlékszik.
A végén pedig már csak köszönni és megköszönni tud,
pár hasznavehetetlen kifejezése marad, a gondolatai tagolatlanok,
villanyfényben él, mint a fagypont alatti hónapokban születő állatok,
beengedi a vízóra-leolvasót,
és csak a zuhany alatt gondol a csapadékra,
le mosná a vért, pedig addigra a ketrecek már betemette a hó és a csönd.

Tél volt,
legalábbis én mindig így képzeltem.
Dédanyámat pedig kisebbnek,
még annál is, mint egyébként,
és öregnek, mert csak úgy ismertem,
pedig akkoriban nem lehetett több harmincnál.

A kanapét, amin meghalt, a nappali sarkába toltuk.
Azóta nem aludt rajta senki.

Jól értett a preparáláshoz,
a halál után pedig már bármit össze lehet varrni.
Pontyból és mókusból sellőt,
karvalyból és macskából griffmadarat,
lóból és seprűnyélből egyszarvút.

Utálom, ahogy reggeli közben az antilop
engem bámul az üvegszemeivel,
mintha számon akarna kérni rajtam valamit,
és hiába magyaráznám, nem értené,
hogy ő mára így is, úgy is halott lenne
– mi legalább a fejét megőriztük.

Aztán a 20 deka felvágottat figyeli az asztalon,
ami egy távoli rokonából, szarvasmarhából készült,
és ha meg tudna szólalni,
most könnyen lebeszélne akár a húsevésről is.

Két fél zsömlém közt egy szelet párizsi,
rózsaszínen, mint egy kinyújtott nyelv.
Beleharapok.
Nem hagyom szóhoz jutni.